

1999, zima a jaro

Zatímco čekali, až babka umře a uvolní se pokoj v komunálce, bydleli Vadik s Ninou u tchána a tchyně... jasně, Nina to byla, a já se pořád trápil, zaboha jsem si nemohl vzpomenout, jak se jmenuje... Žili normálně, po večerech s tchánem popíjeli, tchán vyprávěl, jak sloužil v armádě, tchyně s Ninkou koukali na televizi, o víkendech jezdili do Ikey, kterou akorát otevřeli v Chimkách, nakupovat neměli za co, tak se procházeli a dívali se.

Jenom s prací to v Sergijevu Posadu nebylo nic moc, jediné místo, které sehnal, byl popelář. Řidič vepředu u kamazu otevře zásobník a popelář přikuluje popelnice a nasazuje je, aby se daly vysypat do útroby korby, potom je odkuluje a lopatou sbírá zbytky, které se z popelnice vysypaly. Platili slušně, bez průtahů, jenom po směně člověk strašně smrděl. Proto tchyně vyžadovala, aby se Vadik při návratu domů převlíkl na podestě, dal pracovní oděv do igelitky a odnesl ho na balkon.

Ninka pracovala jako prodavačka ve stánku se zeleninou. Ukázalo se, že není vůbec lehkovážná, jak se mohlo zdát. Našla si nějaký bezplatný kurz účetnictví, přihlásila se do něj,

vyučování bylo dvakrát týdně. A po Vadikovi chtěla, aby nepil, jinak se jim místo dítěte narodí obluda. Jaký dítě, nejdřív otěhotni - tyhle protiargumenty ji nevzrušovaly, nepij a basta.

Kurz účetnictví nebyl v Sergijevu Posadu, ale v sousedním Alexandrově. Ninka se z něho vracela posledním vlakem, Vadik jí chodil naproti na zastávku.

Kvůli tomu se to všechno stalo.

Někdy v listopadu Vadika cestou k peronu zastavila policejní hlídka, seržant a dva řadoví policajti. Vaše doklady? Sakra, zapomněl jsem je doma... dej nám pětistovku a můžeš jít. Kluci, mám všehovšudy dvacku v drobných, vyběhl jsem z domu ženě naproti... Když nemáš, tak nemáš, půjdeš s náma na oddělení, ověříme tvoji totožnost. Chlapi, no tak, to snad... Jo tak, ty seš ke všemu na veřejném místě ještě nalitej... dost, jedem vyplnit protokol. Nechte mě aspoň počkat na ženu, jinak bude mít strach... Vtom se objevila Ninka. Vadik jí vysvětlil, co se stalo, a ona policajtům povídá - skočím pro jeho doklady. Ti poodešli stranou, poradili se - skoč, svolili, ale nám končí směna, a protože ho jen tak pustit nemůžem, přines doklady na oddělení.

Sedli do auta a cestou vychlastali flašku vodky a pořád se řehtali jako koně.

Věc se má tak, řekl seržant. Doklady si ce přitáhla, ale jak je vidět, nejseš ve městě

přihlášenej k pobytu. Vadik jim vysvětlil, že prej tchyně pořád - nemusíš ho, Nino, k nám přihlašovat, kdoví, jak to s váma bude, až se pokoj uvolní, tak tam... To je porušení ohlašovací povinnosti, sdělil jim seržant - takže sedm set rublů. Ale to není tvůj hlavní problém. Navíc si byl opilej na veřejným místě, ale to je taky prkotina. Ovšem to, žes kladl odpor policistům při výkonu služby - to už je vážná věc... Jakejpak já kladl odpor? Takovej, jakej napíšem, takovej si kladl. Co myslíš, komu ráno soudce uvěří - nám, nebo nějakýmu bezdomovci? Stručně řečeno, můžem tě na pár let poslat do chládku. Ale můžeme se rozejít i po dobrým...

A tohle Vadikovi navrhli. Přemluvíš svou ženskou, aby nám třem dala ve skladu, může nás dokonce jenom vykourit - a žádněj protokol nebude a můžeš si jít po svejch.

Vadik se na ně vrhnul, jenže byli tři, svině... Probudil se v cele. Ráno přišli jiní. Co se tady válíš, ptali se ho. Snažil se jim vysvětlit, co se tu stalo, nikdo ho ale neposlouchal - pa-dej odsud, řekli mu, dělej. Sotva došel domů. A potom ještě tři dny kvůli naraženým ledvinám močil krev.

A za dva měsíce se Ninka oběsila. Tchán měl garáž, třebaže žádné auto neměl, přes zimu v ní skladovali brambory, tak tam to udělala...

Když policajti zmlátili Vadika a zavřeli ho do

cely, řekli Nince: to jsou věci, ten tvůj se na nás z ničeho nic vrhnul, málem nás zabil, určitě byl opilej nebo sjetej. Dostane teď nejmíň pět let. Ale my nejsme žádní zloduš, máme pochopení. Pojd', vyhrň si sukni a ráno si ho můžeš odvést. Je to tak na půl hodinky... Rozbrečela se, ale souhlasila. A oni si to natočili na kameru a potom to ukazovali všem, kdo měl zájem, takže za týden o tom věděl celý Sergijev Posad, město je to malé, jdeš po ulici - babky si špitají, kluci se smějí. No a ona to neunesla... Když se to stalo, Vadik všechno řekl vyšetřovateli, dokonce to začali vyšetřovat, a výsledek? Na tom záznamu je jenom ona, žádné tváře tam nejsou vidět, kdo ji, zkrátka...

Potom vzal Vadik kus armatury, nabrousil ji, jeden konec omotal izolačkou. Kde bydlí seržant, velitel té směny, si zjistil už dřív. Sergijev Posad byl dočista malý, všichni o všech všechno věděli, to, co měli vědět, i to, co neměli. Bylo jasné, že se všemi třemi si to vyřídit nestihne, musí si tudíž vybrat.

Seržanta, který se vracel domů ze služby, v nějaké proluce dohnal a kusem cihly ho praštil po hlavě. Seržant se skácel k zemi. Vadik si mockrát představoval, jak ho zabije - pomalu, hodně pomalu... Ale když uviděl jeho oči - jakmile se seržant probral, tak Vadika poznal -, bylo mu smutno a cítil se nepříjemně. Několikrát ho praštil ostrou hranou do obličeje,

potom do krku, seržant nejdřív pištěl jako se-
le, potom ztichl. Vadik se vydal na autobusové
nádrazí, a pryč z města. Za týden dorazil na
místo. Kam? Přirozeně do Čečenska.

Utíkal do Machket. Jednou se svezl s dálko-
vými řidiči, jindy maršrutkou, někdy šel i pěš-
ky, ale pečlivě se vyhýbal všem místům, kde
mohl narazit na policajty. Už jich potkal až až.
Dorazil ve správný čas, to je bez debat.